

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Compendiolvm Vitæ Admirabilis Et Pretiosæ Mortis B.
Rosæ De S. Maria Limensis Peruanæ, Tertii Ordinis S. P.
Dominici à S. D. N. Clemente IX. Beatis Annumeratæ**

González de Acuña, Antonio

Augustæ Vindellicorum, 1668

Capvt VIII. Rosæ cum Christo mira desponsatio, Pronuba Augustissima
Imperatrice Angelorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44063

ctissima Trinitatis honorem blandè permisit. Ultimo vitæ suæ triennio in Gundisalvi de la Massa Quæstoris regii domo parem fermè solitudinem sibi Virgo statuit, jussà à parentibus obtemperare viro religiosissimo, qui suas ædes Rosæ hospitio ambiverat consecrari: hic totas cum diebus noctes in domestico latebat Oratorio, vel in ultimo ædium cubiculo, identidem regressà ad hortensem Eremum; perpetuo studio sequuta solitudinem, cujus amore tantopere tenebatur Magistra sua Catharina Senensis.

CAPVT VIII.

ROSÆ cum Christo mira desponsatio, Pronuba Augustissima Imperatrice Angelorum.

Didicerat quidem Rosà Seraphicam Magistram suam Christo desponsam, sed vix audebat exoptare locum inter sponsæ comites adolescentulas. Interea tamen candorem Angelicum, & profundissimam dehiscentis animi submissionem adornabat, dotem scilicet, Sponsi divini amores rapientem. Prodigis ad mysterium præparata; & ad consensum erecta fuit modestissima Virgo, nam primò bicolor ille papilio, de quo verba superiùs fecimus, aliquamdiu per sinistrum Virginis latus cum oberrasset, constitit è regione cordis, ibique depictam reliquit imaginem cordis in veste Rosæ pulcherri-
mè

mè delineatam, perinde ac si; Præbe mihi cor-
 tuum, Sponsus divinus clamaret, & Rosam in-
 signiret eodem emblemate permutati cum illa
 cordis ut olim cum Catharina. Nocte quadam
 speciosus forma præ filiis hominum videndum
 se Rosæ præbuit, & candidissimum illius amo-
 rem se quærere professus, innumeras Virgines
 splendido amictu nobiles ostendit, quæ cæden-
 dis marmoribus distinebantur, ad illarum con-
 sortium Rosam invitans, inter sponfas suas, ar-
 duis virtutis operibus insudantes, adnumeran-
 dam. At Rosa veste gemmis, auroque distin-
 cta se repentè inclaruisse vidit, & ad cœlestem
 sortem elatam. Sed festinat historia ad mani-
 festum munus, quo Christus vigilem Rosam ad
 connubialem thalamum invitavit. Dies aderat
 consecrata triumpho divini Regis Hierosoly-
 mam ingressi, cumque palmæ distribuerentur
 in templo, sola Rosa præterita fuit à Sacrista
 properante, sive id casu contigerit, sive Numi-
 nis consilio singulari, ut virgo novitate confu-
 sa timeret, ne obliquo forsitan animi motui
 inscia succubuisset. Ad Deiparæ facellum con-
 fugit, & genibus innixa per undantes lacrymas
 faucium cor suum effudit. Cum ecce Virgi-
 nem videt sibi sereno, mitique vultu adblandi-
 entem, mox in Filium conversam, & inde vel-
 uti fausto oraculo excepto in se rursus intentã.
 Rosa ignoto percussa gaudio Puerum intuetur,
 qui pariter illi suavissimè arridebat, & postquã
 ali-

aliquamdiu miro sensu voluptatis suam Sponsam perfudit, in hæc apertè verba prorupit: Rosa cordis mei, tu mihi Sponsa esto. At illa mirum in modum exultans, ac in sui nihili abyssum dehiscens, ancillam se dixit, paratam sui Regis ad nutus. Et Virgo Mater: vide, inquit, ô Rosa, eximium favorem, quo te Filius meus dignatus est. Exinde quibus gratiæ thesauris suam Sponsam ditavit Amor divinus! Illa quidem sapienti viro, qui ejus spiritus explorandi partes susceperat, pressius interrogata, dixit, verba sibi deesse, quibus munera liberalissimi Numinis in se immeritam collata explicaret. Ut autem perpetuò sibi versaretur ante oculos tantæ gratiæ monumentum, anulum poposcit à germano fratre suo, qui mysterii omninò inscius, perinde tamen ac si nuptiis interfuisset, eadem verba: Rosa cordis mei, tu mihi sponsa esto: annuli convexo jussit inscribi. Hoc Rosa sui amoris pignus in arca, in qua servatur divinum corpus, feria quinta sanctioris hebdomadæ à Sacrista claudi impetravit. At Paschatis die sponte, ac secreto rediit ad Rosam, non sine novo prodigio: namque propè illam innixa Mater, & ad omnia intentissima, nihil animadvertit. Post Virginis obitum vir sanctitatis fama conspicuus manu tenens anulum Rosæ, in mortalium omnium rerum exilium raptus, & miro voluptatis divinæ sensu colliquescens, Rosam vidit in excelso gloriæ fastigio inter
præ-

præcipuos Cœli cives propè folium divinitatis, ac diù loco moveri, & protendere rigentem manum non potuit. Quod si hæc in aliena manu prodigia peperit nuptialis annulus Rosæ, quid ipsas nuptias in anima Sponsæ præstitisse putes?

C A P U T I X.

ROSA perpetuo Orationis studio miram assequitur cum Deo unionem.

ADhuc infantem divinus spiritus orare docuerat, eoque igne succenderat, quem nec ipsa nocturna somnia consopirent. Audita ergo per noctem sæpissimè est numeratò reddere preces, quibus per diem invigilaverat. Crescente verò cum ætate Religione, duodecimo anno jam Unitiva, quam dicunt, Orationis via Deo adhærebat. Porro duplex illi erat alloquendi Numinis ratio, tum enim solito curis omnibus animo quietissimè se colligebat ad loquendum Deo: tum inter manuum labores, & extima opificia mentem nihilominùs affigebat divinitati. Priori, ut supra innuimus duodecim quovis naturali diè horas seposuerat; posterior illi perpetuus erat, nisi quando per horam horribilibus, ut mox dicemus, imaginibus torquebatur; aded ut sive dormiret Rosa, sive vigilaret, dum neret, texeret, sericos acu

pin-